

LOUTKÁŘSKÁ CHRUDIM – 74. ROČNÍK

Zpravodaj 3.

pondělí 30. června 2025

Valerie Meiss: V Japonsku mi řekli – Pojed' do Smědčic!

Na zahrádce před Muzeem barokních soch se skupina lidí různých věků baví vyráběním kartonových scénografií a loutek a ve stínu opodál se modrovlasá usměvavá dáma pečlivě věnuje svému semináristovi a pomáhá s plněním vyfouknutého vejce lepidlem – jmenuje se Valerie Meiss, je veselost sama. A ta vejce budou potřeba, na semináři A, který Valerie vede, se bude konat velkolepá večeře vajec snímaná 360° kamerou.

Jak jsi se dostala k loutkovému divadlu? Ve Spojených státech je loutkářská tradice jistě odlišná a i cesty mladých lidí k loutkám budou odlišné...

Loutkářství ve Spojených státech je zajímavé, protože mu totálně dominují maňásci – mupeťáci vystupující v televizi a ve filmu. Moje generace a vlastně více generací vyrostlo na Sezame, otevři se, ale na televizních kanálech pro děti byly i jiné loutkové pořady. Návštěvy divadla nejsou úplně obvyklé, návštěvy loutkového divadla je ještě těžší uskutečnit. Jak jsem se k loutkám dostala já? Moji rodiče by řekli, že jsem už jako dítě vyráběla loutky z čehokoliv – a je to tak, viděla jsem to na videu! Vystudovala jsem ilustrátorství a na konci studia jsem byla vyčerpaná

z kreslení a začala jsem stavět malé loutečky a z nich dioramata nebo jimi rámovala fotografie. V rámci seminárních prací jsem dělala rozhovory s některými profesionálními loutkáři, ale byly to jen takové záblesky, necítila jsem se být součástí loutkářské kultury. Dokud jsem v rámci koncertu svojí punkové kapely nerozehrála puppet slam. Puppet slam mi otevřel dveře do světa alternativního loutkového divadla ve Spojených státech.

Co je puppet slam?

Je to původní americká záležitost, jedna z věcí, na které jsem skutečně hrdá. Je to žánr krátkého loutkového varietního představení, obvykle experimentálního a určeného pro dospělé. Je

to pro dospělé zaprvé proto, že to dává tvůrcům mnohem větší svobodu vyjádřit, co a jak chtějí, a za druhé je ve Spojených státech málo příležitostí vyzkoušet něco nového v loutkovém divadle pro dospělé. Když máš vymyšlený nějaký projekt pro děti, jsou k dispozici granty, jsou k dispozici prostory a všichni navíc pořádají narozeninové oslavy. Ale když chceš udělat dvánáctiminutové představení o tvém vztahu k poruchám příjmu potravy, je mnohem méně příležitostí. A já to miluju, pracovat na puppet slamech s jasným deadlineem, často na zadané téma, v každém městě se to dělá trochu jinak. S Vládou Sosnou jsme pořádali jeden z prvních mezinárodních puppet slamů loni na Skupově Plzni. Bylo to skvělé, jsem na to hrdá a doufám, že se nám to podaří uspořádat znovu. Chtěla bych puppet slam pořádát i v Chrudimi, ale musím si nejdřív pocvičit češtinu.

Jak jsi se vůbec dostala do Česka?

V roce 2018 jsem dostala možnost stipendijně studovat v Japonsku techniku Kuruma Ningyō, což je druh loutkového divadla pro jednoho herce a dvourozměrnou loutku. Pracovala jsem se společností Hachiōji Kuruma Ningyo a jeli jsme na festival lida Puppet Festa. Jednou se tam v parku hrálo nějaké představení Tři mušketýři a já jsem zrovna ten rok měla jet do Prahy – a Češi prý dělají nějaké dobré loutkové divadlo, jak jsem se doslechla. Tak jsem tam šla. Viděla jsem Tři mušketýry od Alfy (režie Tomáš Dvořák – pozn. red.), což je nejlepší loutková inscenace na světě, sorry, ale fakt, viděla jsem některé opravdu hodně dobré, ale Tři mušketýři jsou nejlepší. Lidé z Alfy si mysleli, že musím být Češka, protože jsem byla jediná cizinka na představení, tak se na mě pak vrhli. A potkala jsem tam Vládu Sosnu a ostatní a stali se z nás přátelé a já odjela s Alfou do Tokushima a oni mi pak říkali: „Měla bys přijet pracovat do Prahy!“ „Nebo do Plzně!“ „Anebo bys měla přijet do malé vsky s podivným jménem Smědčice.“ A to mi přišlo jako zásadní kulturní akt, tak jsme přijela a úplně mi to převrátilo svět naruby. Nebylo to jen o přátelích z divadla, bylo to také o té vesnici, která je jedinečná (a trochu tajemná), plná pulzujících, chaotických, hravých a tvořivých dospělých a jejich rodin. Ta komunita je skvělá. A záviděla jsem jim, že společenský systém, jako například veřejné zdravotnictví, je podporuje jako umělce a umožňuje jim tuto svobodu hrát si. Pak jsem se vrátila do USA. Později jsem měla

úplně skvělou možnost pokračovat ve studiu na evropských univerzitách a měla jsem projít školami v Praze, Budapešti, Bratislavě a Białystoku. A když jsem se v roce 2020 přesunula do Budapešti, dostala se Evropská univerzita do hledáčku Viktora Orbána a skončila to tím, že můj program byl uzavřen a celá škola se přesunula do Vídně. Musela jsem opustit Maďarsko, ale nechtělo se mi zpátky do Spojených států, tak jsem se přestěhovala sem, začala se učit česky a je to skvělé.

Čím se zabýváš?

Kromě všech těch puppet slamů? Jsem rozkročená i do hudby a dělala jsem několik výstupů na písně – z těch jsem pak i poskládala inscenaci. Čím širší jsem měla repertoár, tím víc se mi líbilo divadlo, které pracuje se zapojením diváků. Něco jako vyrábíme tady na semináři – diváci se rozhodnou, na co se zaměří, co uvidí a co ne. A zbytek představení prostě pojede dál bez ohledu na ně. Loni jsem dělala inscenaci pro jednoho, umístěnou do telefonní budky – divák nebo divačka si tak mohli vybrat, co uvidí, podle toho, jaké vytočí číslo. To mě teď baví hodně. Není to úplně o nějakém složitém triku, jen nutíte publikum více investovat do představení.

Pracuješ s tradičními materiály a loutkami, ale převracíš je do virtuální reality nebo používáš jiné pokročilé technologie. Co ti tohle napětí mezi starým a novým přináší?

Otevírá to spoustu možností. Na semináři mám účastníky napříč věkovými skupinami, ale když jsem to vymýšlela, myslela jsem si, že to bude spíš pro teenagery. Představovala jsem si, že to bude cool věc ke sdílení s přáteli na YouTube. To je věc, která mě hodně zajímá: jak dostat loutkové divadlo, fyzicky existující se svými speciálními materiály a postupy, k věkovým skupinám a lidem, kteří do loutkového divadla pravidelně nechodí. Takhle to představení bude moci vidět někdo, kdo dostane link od kámoše kámoše, a i kdyby ho nikdy nenapadlo jít do divadla, tak ten zážitek bude mít. Byl pro mě důležitý covid, kdy divadla vysílala svá představení jen tak do vzduchu – bylo to super, ale bylo to tak trochu z druhé ruky, protože to umění bylo určeno pro jeviště. Nemyslím, že by VR a toto digitální divadlo bylo budoucností divadla, ale myslím, že to je další zajímavá větev.

Jaroslav Jurečka

Mozaika zmaru

Inscenace *Konec člověka* divákovi prezentuje útržky vzpomínek a výpovědí z různých ruských válek, černobylské katastrofy a rozpadu Sovětského svazu. Herecké duo Roman Zotov Mikshina a Inga Zotova Mikshina tyto fragmenty přeřikává s až strojovou intonací papundeklově působících televizních uvaděčů. Formát jakýchsi pokřivených večerních zpráv je doplněn principem live cinema – kamera snímá různé herecké akce probíhající na stole před dvojicí hlasatelů. Po talířích klouže led, procházejí se matrišky, plastoví vojáčky a tanky se noří do hlíny, hoří a celkově podléhají různým formám zkázy.

Osobně pro mě bylo místy těžké se v úryvcích orientovat, vědět, o čem přesně je zrovna řeč, a situaci si správně historicky zařadit. Tato skutečnost ale zároveň nebyla nijak na obtíž. Inscenace v žádném případě nechce být suchopárným výkladem mapujícím dějiny Ruska – ostatně z čistě faktografického hlediska nepřináší příliš informací, které by byly pro člověka alespoň trochu obeznámeného s historií 20. století nové. Mnohem důle-

žitější je po mém soudu emoce, která se z jednotlivých střípků skládá a nad celkem inscenace postupně krystalizuje. Tou emocí je naprostý pocit zmaru. V anotaci inscenátoři hovoří o notné dávce černého humoru – ten v inscenaci bezpochyby přítomný je, v konečném důsledku se ale ukazuje být pouze tenoučkou vrstvou jen stěží překrývající onen pocit naprosté marnosti.

Cizost některých kultur je pro Středoevropana v jistém smyslu samozřejmá – když odcestujeme do Číny nebo střední Afriky, nepřekvapí nás, že život je tam radikálně jiný. Jiné kultury se ale mohou z různých důvodů zdát navenek podobnější té naší a srážka s jejich odlišností může být o to větším šokem. Takový je můj případ Ruska a inscenace *Konec člověka* dává velice niterným způsobem zakusit tuto odlišnost i bezvýchodnost, kterou bezpochyby pociťují mnozí lidé žijící v zemi nucené potýkat se s takovou minulostí i současností.

Jacques Joseph

foto: www.spitfirecompany.cz

REDAKČNÍ CHVILKA POEZIE

Zprávy z fronty

První sled
mířil v MED
zástupy zpocených těl

Spitfire vzlét
zamknul MED
a mnohým, mnohým uletěl

Jaroslavská babička

Loutkářský pouliční festival

Smetiště

Tutu Bazo, ZUŠ Turnov

To tys mě vyvoral!

Turnovští Tutu Bazo přivezli do Chrudimi autorskou inscenaci *Smetiště* o světě spleťtém a nebezpečném – v anotaci jako s nějakým ohrožujícím principem pracují s pojmem bludiště.

K sestrojení dějové struktury hry používá tým zavedené postupy a klišé – nejde tady ovšem o bezmyšlenkovitý nedostatek invence, ale o celkem důsledný postup přítomný ve všech rovinách inscenace od děj po hudbu, kostýmy nebo jednotlivé gagy. Parodická stereotypizace různých společenských skupin, na něž Myšák Vyoraný naráží, je obvykle přiměřená a zábavná spíše více než méně. Co pomáhá tvůrctvu proklouznout mezi Skyllou ponižování a Charybdou bezzubosti, je zastřešující téma jednotlivé vysmívané skupiny přesahující a zároveň spojující – chudoba, chamtivost, boj o prostředky, zkrátka příliš velký vliv peněz, který ohrožuje jejich vztahy, schopnost milovat, a nakonec i životy.

Textově se tato satira vede od vtipu ku vtipu a vlastně v leccm připomíná klasické textové kabarety jako Divadlo Járy Cimrmana nebo Cabaret Calembour. Vedle dovedných momentů zdařile využívá i momenty vyložené nepovedené: plot twist, kdy Mišai zavrhne svou milovanou Elišku bez sebemenší zjevné příčiny, je svou opovázlivostí daleko za hranicí snesitelnosti. Ale paradoxně pouze tím je obhájen ten tisícerým opakováním

naprosto zpříšernělý zvrat v protagonistově duši – namísto úšklebku nad pustým klišé přijde jen pousmání a přinejhorším nevyslovená myšlenka „to jsou blbci, to snad není možný“.

Největší kvalitou souboru je evidentně jeho schopnost šaškovat. A to jak v textu, který je učebnicovým případem šaškovského psaní, tak v provedení hereckém: touha zablblnout si spolu je vidět v každé scéně a v mnohých z nich má i prostor se realizovat. Některé scénky jsou ale k blbnutí uzpůsobeny lépe, jiné hůře a bohužel pro soubor i pro obecenstvo je nejhůře k blbnutí uzpůsobena linie hlavní postavy. Jistá tuhost k smetištiému Myškovi Dušínovi sedí, přeci jen by ale stálo za to připustit herci i loutce větší míru svobody a hravosti.

Soubor o sobě píše, že hledá svou divadelní poetiku a práci s loutkami zkouší poprvé. Nemyslím si, že by pro tak hravé šašky byla cesta věnovat se technicky neúprosnému loutkaření – ne že by na to herečky a herci neměli, ale kdykoliv zmizeli za paravánem, bylo mi líto, že nevidím, jak se baví. Protože to bylo na konec ze všeho nejcennější, vidět bandu mladých lidí, jak se baví blbůstkami a tím, že se ostatní baví blbůstkami spolu s nimi.

Jaroslav Jurečka

Švanda Myšai

*Celý svět je jeviště, praví známý myšlenkový tropus, zvěčněný nám samotným Shakespearem v komedii *Jak se vám líbí* do podoby, která se dá tisknout na trička a propisky. Celý svět je smetiště, oponuje turnovský soubor Tuto Bazo. Na smetáku nakonec ale jako u Shakespeara – mnoho podrazů a zákeřností, mnoho ošidnosti na cestě ke slávě, ale o lásce se nepochybuje.*

Turnovskému *Smetišti* kraluje hlídač Bedřich Božský, který je ale spíše osvícen(ск)ým bohem-hodinářem, který uvedl stroj do pohybu a dál jej nechává být. Byť jej celé smetiště vyzývá až po modloslužbu jeho nedopalkům, zvaným vtipně vajgrály, tak sám Bedřich nechává smetiště být. Na začátku sice dá příběhu jeho hrdinu tím, že doslova vyvorá myš (tedy myšáka), a na konci mu poradí v duchu *Malého prince*, že pravdu má vždycky srdce, ale jinak je s často nehezkými poměry vládnoucími ve smetištním světě apaticky smířen.

Náš vyvoraný myšák mezitím kopíruje tradiční iniciační cestu, známou z mnoha moralit: mladý muž podlehne z lásky i ješitnosti svodům světa, málem tomu světu obětuje sebe samého, ale v poslední chvíli se přece jen přidrží těch pravých hodnot.

I vyvoraný Myšák chce oslnit svou vyvolenou darem, ale nemá na něj – dá se tedy do holportu se zákeřným Lasičákem a dosvědčuje mu, že jím padělané vajgrály jsou pravé. Lasičák jako ďábel v hrách Daniely Fischerové ovšem nekupuje půlku duše: když si jednou myšáka, oslnivě pěvecky nadaného, zavázal, tak jej hodlá dojit dál.

Aby se zachránil před sežráním kočkami, nabídne jim myšáka jako potenciální popovou hvězdu. (Tady jsem si začal mnout ruce, jak se nám festival hezky dramaturgicky propojuje – po *Back to Bullerbyn* hned druhá inscenace o zákeřných svodech hudebního šoubyznysu!) Když si ovšem myšák (s uměleckým jménem Myšai) uvědomí, že jeho koncerty jsou hlavně návnada, jak shromáždit dostatek žrádla pro kočky na jedno místo, zřekne se své slávy a nakonec odprosí svou vyvolenou, která mu odpustí. Už jen aby si na vrchnosti vyprosili to políčko a je to *Strakonický dudák* jako vyšitý.

Z mého lehce ironizujícího převyprávění je vidět, že samotná zápleтка *Smetiště* nijak originální ani oslnivá není. Co dává této variaci na staré téma švih, je ovšem provedení – a to přesto (nebo proto?), že i ono má k dokonalosti daleko. Mizanscéna je často velmi ležérně pojatá, temporytmus dosti drncavý, v hereckém projevu jsou značné rozdíly (představitel Lasičáka hraje s komediantskou vervou do roztrhání těla, zatímco někteří jiní spíše stydlivě odříkávají text), písničky jsou zpívány s chutí, ale taky značnou intonační přibližností. I písňové texty na známé melodie jsou všechno jiné, jen ne vybroušené. A přece to všechno má nepopíratelný švih, drzou bezostyšnost v umísťování řady přiznaně nablblých fórů a nakonec musí člověk uznat, že punková estetika smetištnímu prostředí i tématu vlastně sluší a že je to sice řemeslně všelijaké, ale v divadelním myšlení funkční a koneckonců chytré. A na nic si to nehraje.

Jan Šotkovský

Ony šelmy a my malí hmyzáci

Rozhovor se souborem Tuto Bazo

Vaše inscenace stojí na autorském textu. Co stálo u jeho zrodu?

Původní myšlenka se k nám dostala přes *Labyrint světa a ráj srdce*. Tím jsme se inspirovali, ale dost jsme to změnili, takže už tam těch znaků moc není.

A byli bysme rádi, kdyby se to s tím ani nespojovalo. Inspirovalo nás to, ale postupně jsme to měnili do téhle podoby.

Co vás na Labyrintu zaujalo?

Je tam téma hledání svého místa ve světě a toho, jak funguje, což nás teď zajímá. To jsme zvolili jako téma a dali jsme tam ta různá zastavení jako třeba válku.

Proč jste zvolili prostředí smetiště?

Dá se tam toho hodně vytvořit. Je to pro nás takový místo, kde dají myšlenky dobře zformovat a ztvárnit.

Nechtěli jsme být v lidský říši, abysme nad tím měli nadhled.

Lehce pracujeme i s parodií nějaké subkultury a k tomu smetišti se hodila recese lidské společnosti.

Jasně. A jak jste potom vybírali jednotlivá zvířata, která se tam vyskytují?

Tak třeba ty růžové brýle z *Labyrintu* je lasičák.

Ale vlastně jsme vzali všechno, co je na smetišti.

Měli jsme i spoustu jiných, původně tam měli být holubi, ale nakonec tam jsou krysáci, protože se tam přece jen víc hodí. Moucha měla být pes.

Vaše inscenace má výrazný hudební plán. Jakým způsobem probíhala selekce hitovek?

Všichni jsme si sedli a pustili jsme si písničky, který nás nejvíc štvou.

Ty z rádií, co budou znát naši rodiče i prarodiče, třeba z rádií v autě. Abysme nevybrali nějaký popový písničky, co známe jenom my.

A jak vznikaly texty?

Hodně improvizací a hodně kolektivně.

Povídali jsme si, dělali jsme si srandu a z toho texty vznikaly.

Kolikrát jsme si šli popovídat po hodině dramaťáku a najednou jsme si řekli, ty jo, tohle by šlo do melodie, kterou tam máme! Co nás napadlo, to tam bylo.

Pracovali jste s poprvé s loutkami. Co vás k tomu přimělo?

To jsme totiž ještě nevyzkoušeli. A jedna z našich vedoucích je loutkářka, tak jsme si řekli, proč to nezkusit, když tady máme profíka?

Jsmo jí hodně vděční za to, jak nám lámala ruce.

A jak vám loutky sedly?

Nesedly.

Ze začátku to bylo takový válčení, ale potom už jsme si zvykli.

Je těžké se na tu loutku soustředit a synchronizovat mluvení s loutkou.

Já s holkama se třeba podívám poprvý do hlediště ve chvíli, kdy jsme živé kočky. Do té doby nevíme, co tam sedí za obecnstvo.

Pracujete s loutkami, ale i s fyzickým herectvím. Proč?

Protože jsme právě zvyklí na to hrát živáky, bez loutek. Byl to pro nás takový kompromis, že máme možnost ukázat obličej a emoce.

Řekla bych, že je to pro náš komfort.

A využili jsme to pro téma hierarchie.

Čím větší zvíře, tím větší živák.

Jak bysme udělali loutku kočky či lasičáka, aby bylo vidět, že to je něco odlišného oproti tomu hmyzu? Takhle jsme mohli ztvárnit, že ony jsou ty šelmy – největší tady – on je dravec-lasičák a my jsme ti malí hmyzáci.

Když to teda bylo vaše loutkové poprvé, máme čekat pokračování?

Ne. Spiš ne.

Ale uvidíme...

Kateřina Prášilová

Divadlo si mě mezi stromy našlo

ROZHOVOR S TEREZÍNOU ČERNOHORSKOU, LEKTORKOU SEMINÁŘE DL

S Terezínou Černohorskou, lektorkou semináře DL, jsme se poprvé potkali na Chrudimi, ale seznámili jsme se až v Brně. Co se odstěhovala z Brna, těším se na Chrudim mimo jiné proto, že tam uvidím Terezínu. A vůbec nejlepší je, když mi pan šéfredaktor dovolí vyptat se jí jménem čtenářstva na to, co mě samotného zajímá.

Terez, pokolikáté jsi na Chrudimi?

Popáté nebo pošesté, to nevím jistě.

A co byl důvod začít sem jezdit?

Poprvé jsem Chrudim absolvovala zdálky, když jsme tady s Dominikem Migačem hráli *Sputnik*, ale já onemocněla a nemohla se toho přímo účastnit. Pak jsem sem jela s Dorkou Bouzkovou připravovat hernu pro děti a Klárka Konopásková se mě zeptala, jestli bych nechtěla něco lektorovat úplně sama. Mě to bavilo a od té doby sem jako lektorka dětských dílen jezdím pravidelně. Jinak abych byla – co se týče svých účastí – kompletní, tak jsme tu ještě s Dorkou hrály *Nilase a tisícíhlavé stádo* a loni se mi tu hrála *Baba Jaga a Meč moci nejmocnější*. Letos tady nemám nic, ale uvidíme, co se stane příští rok.

Hned mám chuť se zeptat, co se může stát příští rok.

Honzo, když ti to teď řeknu, tak se to určitě nestane.

Tak se aspoň zeptám – budeš si v tom sama hrát?

To mi asi nic jiného nezbyde, protože jsem strašně marná v domluvě s kýmkoli a hrozně nerada kamkoli jezdím, takže mi nezbyde než to zkoušet sama doma.

Když jsme si včera u piva povídali o vývoji tvého vztahu k divadlu za posledních pár let, tak jsem z toho měl pocit, že jsi od divadla odešla, aby ses k němu mohla vrátit.

To říkáš úplně správně. A já neodešla jenom od divadla, já jsem odešla skoro od všeho, abych se mohla vrátit k něčemu, co mi dává smysl. A myslela jsem, že už třeba nebudu dělat divadlo vůbec, že už si budu jen kreslit a malovat. Nebo nebudu ani kreslit a budu se jen dívat, jak rostou stromy. Což jsem vlastně docela dlouho dělala a ono si mě mezi stromy divadlo stejně našlo.

Byla to únava z celého divadelního systému a provozu?

Byla. Ale taky to nechci svalovat na divadelní systém, i když s ním pořád nejsem spokojená. Pořád si myslím, že nemáme sekát premiéry jako Baťa cvičky a cítit vzadu v hlavě tlak termínů. Moc se mi líbí přístup třeba Dominika Migače, který klidně bude na jedné krásné věci vyšívat pět let a nedělat nic jiného. Ale pravda je taky ta, že jsem měla období, kdy jsem nebyla tak kreativní, jak bych chtěla. A velmi často nemám tak dobré nápady, jak bych chtěla, ale jsem ráda, že mám aspoň nějaké nápady.

A co tě aktuálně živí, když to není divadlo?

Pracuju čerstvě jako scénografka výstav ve Vlastivědném muzeu v Olomouci. A dost mě to baví, protože současné trendy ve výstavnictví hodně směřují k divadlu. Vlastně to divadlo, kterému jsem se poslední roky věnovala, bylo často pro velmi omezený okruh diváků, což se v něčem výstavnictví podobá, v intimitě zážitku i zacházení s časem. Jen v divadle je divák statický a věci se hýbou kolem něj, kdežto na výstavě vytváříš statický svět, v kterém se pohybuje divák. Což mi přijde jako velmi příjemná změna perspektivy.

Co je na lektorování dětských seminářů nejlepší a nejtěžší?

Zdůrazním na začátek, že dělám nejvíc s věkovou skupinou 9–13 let, což už nejsou děti a ještě nejsou pubertáči a za mě je to ideální věk, kdy se s nimi dá opravdu něco vytvořit. Nejlepší je diverzita jejich nápadů: nahodíš zadání a úplně zíráš, jak diametrálně odlišný jsou jejich reakce, jak strašně široké spektrum podnětů nosí. Kéž by si to uchovali co nejdéle. A nejtěžší je právě naladit se na tu velkou rozdílnost temperamentů a pracovat s tím, že ne všem může moje tempo a energie vyhovovat.

Letos máš ve svém semináři téma, které děláš na Chrudimi poprvé, a sice land art: jak jsi k tomu došla? Je to výsledek tvého „odchodu ke stromům“?

To nevyhází primárně ze mě, ale ze zkušeností z minulých let: přijedou ti děti, které před pár dny dostaly vysvědčení, a ty je na semináři zase posadíš do školních lavic, zatímco venku je léto, Chrudim a prázdniny. To je jedna z nejsmutnějších věcí, které tady můžeš zažít – když s nimi sedíš už zase ve třídě, kolem se vznáší duch písemek a diktátů a ony ti říkají paní učitelko. Takže jsem s nima chtěla vypadnout ven a zároveň se zastavit a zkusit zpomalit čas ve vnímání prostředí, které znají tak důvěrně, že ho už ani nevnímají. Dát jim čas být dlouho jenom s jednou myšlenkou, což je dneska veliký luxus. A asi se mi povedlo napsat na ten seminář hodně zenovou anotaci a tím pádem se mi tam sešly tiché a přemýšlivé a nespěchající děti. Takže jsme kroužek introvertů, který se nepřekřikuje, nehraje žádné divoké hry a na pěti metrech čtverečních si půl hodiny introvertíme nad několika hezkými detaily a kocháme se tím, že když tu kompozici posuneme kousíček doprava, tak se v tom krásně odráží slunce.

Kdyby ti nabídli nějaký hezký titul řekněme v DRAKu, ať k němu uděláš výpravu, šla bys do toho, nebo tvoje cesta vede definitivně jinudy?

Kdyby mi nabídli hezký titul v DRAKu, budu moc a moc ráda dělat hezký titul v DRAKu, ale oba víme, že se to nestane. Ale podívej se, loni jsem ti tady vyprávěla, že jsem prožela a s divadlem definitivně končím – a teď se bavíme o tom, že příští rok možná něco přivezu... takže hele, já už moc neplánuju. Co si mě má najít, to si mě najde.

Jan Šotkovský

Loutkáři v ulicích

Upoutávka místo recenze

Loutkářská Chrudim je festival krátkých představení (proto sem tak rád jezdím) a slovo „drobníčka“ se zde užívá poměrně s oblibou. Solo argentinské loutkářky Magalí Bondulich je ale skutečně minidrobníčka: program uvádí délku patnáct minut, ale pravdě blíž bude spíše deset. Děj se snad ani nedá doopravdy vyspoilovat – znavený pán se vrátí domů do svého bytu a z apatického posedávání a polehávání se postupně rozveselí. A to tak, že velmi. Hlavní kouzlo této poetické miniatury spočívá ve vodičské virtuozitě – můžeme se deset minut kochat, do jakých gestických nuancí a pohybových jemností lze marionetu animovat. O nic víc (a o nic míň!) tady nejde a chrudimské publikum by to rozhodně mělo vidět, ani není třeba se zaklínat oblíbeným sloganem „inspirativnosti“.

Dnes je Solo k vidění ještě pětkrát:

- v 9:00, 10:00 a 11:00 ve Vinárně Muzeum

- v 18:30 a 19:30 v Šapitó za divadlem.

Tak zaskočte, vrátí se vám zážitkem jistě víc, než časem vložíte.

Jan Šotkovský

Jakub Maksymov: Klasické loutkové divadlo nikdy neumře

V předvečer hraní ostravské inscenace Pilot a Malý princ a přímo v den 125. výročí narození Antoina de Saint-Exupéry jsme se sešli s Jakubem Maksymovem, lektorem semináře D a uměleckým šéfem Divadla loutek v Ostravě, abychom si popovídali.

Dokážeš spočítat, kolikátá je tohle tvoje Chrudim?

Poprvé jsem tu určitě byl v roce 2007, ale od té doby jsem tři čtyři Chrudimi vynechal... takže asi osmnáct let od první Chrudimi?

Takže tvoje účast už je plnoletá.

S jistými vynechávkami ano *(smích)*.

Máš ze své první Chrudimi nějaké vzpomínky?

No jeje! Tam bylo všechno hrozně zásadní. Poprvé jsem se sem dostal v rámci soutěžního programu, všechno tu bylo nové. Poprvé ve čtrnácti jsem si koupil pivo v hospodě, to byl třeba velký iniciační zážitek spojený s Chrudimí. Byl jsem tady taky v rámci Loutkářské konzervatoře, kterou tenkrát vedl Karel Šefrna, setkání s ním byl taky velkánský zážitek. Bylo to moje první proklouznutí do loutkářské komunity, se spoustou přátel, se kterými se setkávám doteď, jsme se poznali na pokoji. Třeba s Tomášem Hájkem, který v sobě tehdy ještě neobjevil meota-

rového umělce. Jarka s ním vedla diskuze o tom, jestli má být činoherec, nebo spíš loutkář... a kde je dneska! *(smích)* Takže jo, byl to pro mě zásadní moment v mnoha ohledech.

Letos vedeš dramaturgický seminář, inovoval jsi nějak jeho formu, nebo ctíš podobu, kterou tu obvykle mívál?

Připravil jsem si vícero možností, které můžeme dělat, a říkal jsem si, že vyjdu z toho, aby to účastníkům bylo ku prospěchu. Chtěl jsem dělat i obecnější cvičení, která bystří určité dovednosti. Spíš se snažím nacítit na skupinu, co by jim vyhovovalo, kterým směrem se vydat. Překvapilo mě třeba, že každé cvičení trvá déle, než jsem čekal. Kurzistů tam mám šestnáct, takže i jedna obyčejná otázka do pléna, pokud se má vyjádřit každý a demokraticky jdeme po kroužku, trvá hodinu. Takže musím fakt přemýšlet, na co se zeptat. *(smích)* Snažil jsem se klást důraz na to, že když člověk dělá divadlo, tak by to pro něj mělo být nějakým způsobem bytostně důležité. Snažím se vlastně seminaristy provést těmi zjištěními, která pro mě byla v těch formativních letech důležitá, ale zároveň respektuju, že jsme každý

jiný. Třeba pro mě bylo něco novum a objev, ale někdo to vnímá automaticky, a naopak co já vnímal automaticky, se někomu musí dlouze vysvětlovat.

Můžeš něco říct o vzniku inscenace *Pilot a Malý princ*? Co tě vedlo k volbě tématu a jak jste s ním dál pracovali?

Pro mě je Petr Sís, autor předlohy, velmi inspirativní. To je podle mě asi to nejhlavnější, že mi nějakým způsobem konvenuje, umím se naladit na jeho humor a poetiku, na jeho vidění světa. Je mi to blízké a promlouvá to ke mně. Potom jsem si v *Pilotovi a Malém princovi* našel hlubší téma: co člověk dokáže, když je dostatečně motivovaný, když má vůli měnit sám sebe i svět okolo sebe a měnit se se světem, který se proměňuje. To mě baví. Je to moje dlouhodobější téma – vášeň k životu nebo k nějakému silnému poslání. To mě zajímá a je to něco, čemu se na divadle rád věnuju. Co jsem třeba nevěděl, když jsme začínali zkoušet, ale co se velmi šťastně sešlo, je, že Karel Růžička, který v tom hraje, je blázen do létání. Je to instruktor skoků s padákem, k letectví má velmi vřelý vztah. A proč v divadle pro děti? Mám pocit, že divadlo pro děti by dětského diváka nemělo podceňovat, nemělo by ho ani bůhvíjak vychovávat nebo poučovat, ale mělo by mít ambici zasít semínko, dát emoční základ pro dětskou touhu poznávat svět, potažmo svět umění.

V Ostravě jsi uměleckým šéfem už druhým rokem, jak zatím hodnotíš svoje působení?

Je to určitě běh na dlouhou trať. Měl jsem pocit, že některé věci půjdou přenastavit rychleji, jiné změny zase přicházejí velmi rychle a herci na ně snadno přistupují a já mám z toho radost. Diplomatská odpověď, kterou říkám každému, kdo se mě tu ptá, jaké to je v Divadle loutek Ostrava, je, že některé věci jsou dobré a některé dobré budou. Přicházím do souboru, který byl dlouhou dobu zvyklý na určité umělecké vedení, a já přicházím s novými věcmi a příliš se nezabývám tím, jak bych navázal na tu předchozí éru. Snažím se do toho divadla získat režiséry, kteří mi přijdou inspirativní, nejzajímavější v tom, co se v současném profesionálním loutkovém divadle děje. Zatím se mi to docela daří a mám z toho radost.

Mohl bys uvést nějaký konkrétní příklad změn, které postupují pomaleji, než jsi čekal?

Je toho hodně. To divadlo je trochu kafemlejek, nebo jak to říct... zkrátka, provoz je poměrně náročný a trochu omezuje tvůrčí svobodu, jak pracovat se souborem. Máme dvě scény, na kterých se hrává paralelně, takže při obsazování titulů je třeba hodně myslet na provozní záležitosti. Nemůžu myslet jenom na to, že tenhle herec se na tohle hodí, nebo že tomuhle by bylo dobré dát jinou roli, protože tenhle typ rolí hraje pořád. Na tohle přemýšlení není tolik prostoru, protože člověk musí zároveň řešit, jak obsadí inscenaci, která se bude hrát paralelně proti tomu na malé scéně. Z těchto provozních důvodů dělám pořád víc kompromisů, než si představuju, že by bylo nutné. Potom taky zavádím – a cítím, že u některých v souboru to vzbuzuje určitou nejistotu a chtěl bych ji odbourat, aby se to přijalo jako norma – že režiséři, kteří přicházejí zvenku a záleží jim na tom, jak ta inscenace bude vypadat, si nevyberou herce jenom na základě záznamů inscenací nebo repríz, ale že si ty herce chtějí předem prověřit nějakým přípravným workshopem. To je něco, co je nové, že v rámci divadla děláme vnitřní konkurzy, a uvádí to část souboru do určitého nepohodlí. Tady bude potřeba ještě určitá práce, než se to normalizuje, než se řekne, že takhle to prostě je, že se není čeho bát, že to není o tom nás nějakým způsobem naškálovat, ale jenom zjistit, kde je ta vzájemná chemie a kde ne.

Co tě čeká v následující sezoně?

První věc, co nás čeká, je festival Spectaculo interesse, na který mimochodem všechny účastníky Loutkářské Chru-

dimi srdečně zvou, bude se konat 2.–6. 10. a povedlo se nám na festival získat několik opravdu zajímavých jmen, soubory, které v Čechách vůbec nebo třeba delší dobu nebyly a mají skutečně světové jméno. To je třeba v tuhle chvíli v exilu působící ruský divadelní avantgardní soubor AKHE, potom u nás bude hrát Agnès Limbos se souborem Gare centrale, budou hrát *Baby Macbeth*, vlastně je to souhrnné dílo Shakespeara pro děti do tří let, tak na to se velmi těším. A co nás čeká dál, tak jsou to čtyři premiéry. Moje první premiéra bude *Sněhová královna* od Hanse Christiana Andersena. Další premiéra bude navázání na projekty *Bato Lato* jedna a *Bato Lato* dva Tomáše a Hanky Volkmerových, kteří tady vedou seminář. Oni jsou jedni z pionýrů českého divadla pro batolata, pro děti do tří let. Zatím u nás pro tuhle věkovku vytvořili dva tituly a teď ten třetí bude trochu na pomezí, pro děti od tří let. Idea je, že bude v Ostravě určitá generace dětí, která jak bude dorůstat, bude mít možnost projít si od těch batolecích inscenací až k běžnému repertoáru. Další inscenace bude opět v mé režii a bude to *Kytice*. V tuhle chvíli o tom ještě nevím tolik, ale rád bych se opřel o ideu, že když to Erben psal, tak se pokoušel rekonstruovat slovanskou mytologii. Nevím, jestli to dodržím, ale v tuhle chvíli si představuji, že to bude nonverbální, že se to obejde bez mluveného slova a veškerý text se bude titulkovat. Já mám totiž pocit, že ta poezie je tak krásná, že kdykoli se vysloví, tak z ní kousek ubude, že nejkrásnější je v tom čtení. Propojit ten čtenářský zážitek s dalšími, hudebními, vizuálními a eventuálně i loutkovými záležitostmi. Zároveň titulky jsou v divadle úplně nádherný prostředek, který je poměrně neprozkoumaný a má hromadu možností. Pak nás čeká ještě čtvrtá premiéra, a to bude režirovat Maja Danadová ze slovenského uskupení Odivo a bude to upcyklace jejich staršího projektu *Divočina*. Po deseti letech se k tomu chtějí vrátit a reinterpretovat to na míru nám a našim hercům. Takže tohle je další sezona, bude toho dost.

To je nabitý plán, tak budu držet palce. Zmiňoval jsi titulky, obecně hodně pracuješ s novými technologiemi. Dovolil by sis prognózu budoucího vývoje experimentálního loutkového divadla?

Myslím si, že bych lhal, kdybych o sobě tvrdil, že držím prst na tepu doby. To si můžou dovolit, myslím, Musaši Entertainment nebo Dominik Migač, dělat prognózy. Já přece jenom pracuju v institucionálních divadlech, která potřebují nalákat víc diváků do divadla, takže ze své pozice bych se neodvážil dát takovou prognózu. Myslím si, že klasické loutkové divadlo pravděpodobně nikdy neumře. Jako forma zůstane, ale otázkou je, jestli bude dostatečně inspirovaná, aby nepůsobila muzeálně. Určitě můžeme počítat s dalším průnikem nových technologií na divadlo. Už i tady na Loutkářské Chrudimi můžeme vidět průnik umělé inteligence v inscenaci, kterou sem přivezla Jarka Holasová, v *Dcerkách*, tam velmi přirozeně využili umělou inteligenci tak, že to z toho díla netrčí. Určitě čím dál víc bude do loutkového divadla zasahovat 3D tisk, to je určitý fenomén, jak zrychlit, zlevnit a zefektivnit výrobu loutek. Otázka je, jestli se osvědčí robotizace, zatím všechny experimenty dopadají dost neživotně, ale je možné, že se ta technologie zlevní, že si na ni jako lidi zvykneme a budeme ji mnohem přirozeněji vnímat i na jevišti. Ale zatím nemám pocit, že by se to prolulo s mainstreamem, ještě furt to působí, že máme robota, tak zkoušíme, co s tím jde udělat na divadle. Furt z toho hrozně trčí, že tématem je ta technologie. Nevím, nejsem ochoten říct, jak to bude, ale tohle jsou trendy, které se vysledovat dají a se kterými se asi potkávat budeme.

Jacques Joseph

Děti se nemusíme bát

ROZHOVOR S JANOU NECHVÁTALOVOU A ANNOU VITVAROVOU, LEKTORKAMI SEMINÁŘE TAJŮ-PLNO

Annou i Janu znám už hodně dlouho. Poznala jsem každou zvlášť a každou zvlášť jsem měla spojenou s aurou dobrodružnosti a laskavosti. Mohla jsem to tušit, ale přesto mě nenapadlo, jaké to má grády, když jsou spolu. Pokud je tedy během následujících dní někde uvidíte pozorovat napětí, počkejte, ať jim ho nevyplašíte, a pak si za nimi taky běžte popovídat...

Jste kolegyně i mimo Loutkářskou Chrudim, pracujete spolu v Divadle DRAK a jste kamarádky. Zajímalo by mě, jak jste si k sobě našly cestu.

Anna: Letos jsme na začátku festivalu seděly v penzionu na postelích, vybalily jsme si věci a cítily jsme se jak carevny, že jsme na Loutkářské Chrudim a máme každá svoji postel. Tak jsem řekla: „Vidíš, za to můžeš ty, že jsme tady teď takhle spolu. Protože před x lety jsi za mnou přišla, jestli ti náhodou nechci pomáhat s příměstákem.“ A Jani se na mě tak zadívala a řekla: „No. Za to vlastně nemůžu já.“ A já si uvědomila, že za to může Jarka (samozřejmě Holasová, pozn. red.).

Jana: Zase za to může Jarka. Vždycky jsem byla do věcí od Jar-ky zamilovaná a pak jsme se spolu na Chrudimi i skamarádily. Jednou mi na příměstský letní tábor DRAKu vypadla kolegyně a potřebovala jsem někoho sehnat. Jarka mi doporučila Aničku a mně v tu chvíli bylo úplně jasné, že to je skvělý nápad. Tak jsme to zkusily, je to šest sedm let zpátky, a od té doby se to děje.

Jakou má vaše spolupráce dynamiku? Co vám na spolupráci s tou druhou vyhovuje?

Jana: Je to projekt od projektu, společně jsme doteď vedly dramaťák, Anička postupně začala přebírat roli vedoucí souboru a od příštího roku tam bude sama. A co se týče zase třeba

těch příměstských táborů, tak tam to minulý roky hodně stálo na mně, ale hodně se to přelejvá. Je to hodně dynamický. Anička hodně působí jako výtvarnice a loutkářka a baví ji hlasovky, to já nesnáším. A takový ty aktivizační hry, to je Anička.

Anna: Jani zase hlídá, aby to mělo nějakou strukturu a aby děti byly v bezpečí. Přichází se skvělými nápady. Už jsem přišla na její styl. Líbí se mi, že s dětmi dělá cvičení, na základě kterých zkoumají téma. Jani to pak vysosá, poskládá a navlékne jak korálky na provázek. Z těch cvičení, kterými si děti prošly, je najednou téma a všechno to dává smysl. Když navíc něco vedeš intenzivně a jsi v tom ponořená, máš možnost si odstoupit, když si ta druhá převezme slovo. Můžeš se na tu aktivitu podívat z nadhledu a uvědomit si, co jsi z ní získala. To jsou pro mě fakt cenné věci.

Cítím z vás okouzlení prací s dětmi. Dovedete si vybavit nějaký „aha“ moment, něco, co vám v kontaktu s dětmi změnilo optiku?

Anna: Mám strašně moc „aha“ momentů. Vždycky když se vidím s Jarkou, tak jí říkám: „Jaru! Proto jsi s náma dělala tohle a tohle! Protože tohle!“

Jana: Hodně mě v téhle práci ovlivnila zakladatelka lektorského oddělení v DRAKu Anička Hrnecková, která mi prozradila, že se

děti nemusím bát a že na ně můžu mluvit naprosto rovně a že to je jednoduchý. Když jsem si to uvědomila, vážně jsem se toho přestala bát a začalo to být mnohem přirozenější. A potom je pro mě velká srdcovka vidět děti v dramátku růst a pozorovat, v jaký moc hezký lidi a s jakým potenciálem rostou. Chvilku bylo naše téma i to, jak se s tím vyrovnat, když děti z dramátku odcházejí, protože najednou je pro ně důležitý chodit třeba na gymnastiku.

Anna: Je potřeba se obrnit a nechat jim dveře otevřené, když se rozhodnou, že jim divadlo chybí.

Obě jste prošly dramátkem. Jak jste se tam dostaly?

Jana: Rodiče nevěděli, co se mnou dělat v pondělí odpoledne, a zrovna tam byl dramátek. Tak mě tam dali a já jsem vlastně nikdy na dramátek nepřestala chodit, protože pak jsem ho studovala na JAMU.

Anna: Mě tam dovedla nejlepší kamarádka ze základky. Ona po dvou letech přestala chodit, protože ji začali bavit kluci a chodila na rande.

Zajímá mě téma vašeho semináře. Proč tajuplně, jak jste k tomu došli?

Jana: Chtěly jsme zkoumat momenty, kdy v divadle vzniká napětí, pocit, jaký člověk má, když je v takovém napětí, že se mu změnil dech a že má pocit, že musí sedět co nejbliž, na kraji židle a je napnutý jak struna. Nechtěli jsme dávat návod, jak na to, ale spíš se to společně dozvědět.

Anna: Nemáme to téma propátraný, takže nás vždycky zajímá, s čím přijdou účastníci další den, protože mají za úkol sbírat inspiraci. Na dnešek mají tvořivý úkol, kdy mají záměrně vytvářet dramatické chvíle.

Pracujete osvědčenou metodou, kterou dlouhodobě aplikujete?

Jana: Intuitivně pracujeme s tím, co umíme, ale možná tomu dáváme jiné perspektivy. Práce s divadelními dětmi je přece jenom trošku rozdílná, než když nám chodí na workshopy třídy, a dokonce i než když ti naši dramataci chodí přes rok na dvě hodiny jeden den v týdnu. Tohle nadšení je dost rozdílné.

Anna: Má to jinou dynamiku. Člověk něco řekne a hned se to děje. Žádný zdoluhavý vyptávání, opakování.

Jana: Fakt rádi si hrají s divadlem, a to je potom všechno mnohem jednodušší.

Anna: Ale myslím, že strukturu máme furt stejnou, jenom ji naplňujeme jinými tématy. Pracujeme s podobnými hrami, jen jsou zaměřeny k jiné atmosféře, k hledání něčeho jiného.

Jana: Hodně podobným způsobem pracujeme i v DRAKu nebo na příměstském táboře. První den máme připravený dobře a pro ty další už jenom nahodíme, kudy si myslíme, že to bude směřovat. Bývá to ale tak, že si po tom prvním dnu teprve řekneme, kudy skutečně směřujeme, a dál se připravujeme podle toho, co se společně stalo. Nejsme zvyklé děti režirovat, ale vážně vycházíme z toho, co přinášejí, a jenom to formujeme, aby to mělo nějaký jevištní zjev.

A už vám v semináři nějaká napínavá situace vznikla?

Anna: My jsme si zatím napětí spíš definovali, řekli jsme si, co všechno to pro nás může být, co obnáší.

Jana: Zítra budeme vytvářet příběhy a seznamovat se s formou vystavení příběhu tak, aby mohlo vznikat napětí. Je příliš velkolepý říct, že bysme je rády seznámily se stavbou antického dramatu, ale vlastně zjednodušenou formou jo. A dnes jsme byli venku a snažily jsme se, aby účastníci viděli prostory, třeba kulisy nějakého stromu nebo křoví, kam když příběh zasadíme, může nám pomoci ho dopovědět.

V anotaci vašeho semináře se svěřujete, že je pro vás inspirativní dívat se dětskýma očima. Co je na Chrudimi nejlepší vašima dětskýma očima?

Jana: Já mám na Chrudimi úplně nejradši, že se tedy cítím, jako bych přijela na letní dětský tábor. Spoustu lidí tu potkávám po roce, ale připadá mi, jako bysme rovnou navázali. A je vlastně jedno, jestli tomu člověku, se kterým se setkávám, je 12 nebo 75.

Anna: Máchání nohou v náhoně, jezení melounů a zmrzliny.

Kateřina Prášilová

výtvarné dílny

10.00 – 18.00

Dřevěná dílna Báry Hubené

Bára Hubená / park za Divadlem Karla Pippicha

10.00–12.00

Loutka do kapsy

klubovna Slavoj v Divadle Karla Pippicha / Milan Šťastný

14.00–17.00

„Škatulata“ (neboli škatulová pimprlata)

klubovna Slavoj v Divadle Karla Pippicha / Čmukaři Turnov

Zpravodaj 74. Loutkářské Chrudimi | vydává a tiskne: Chrudimská beseda | šéfredaktor: Michal Zahálka | redakce: Jacques Joseph, Jarek Jurečka, Kateřina Prášilová, Jan Šotkovský | recenze: Luděk Richter, Ema Šlechtová, Jitka Šotkovská, Adéla Vondráková | foto: Irena Vodáková, redakce | sazba: Petra Líbová, Vojtěch Líba | kontakt: michal.zahalka@gmail.com | Neprošlo jazykovou korekturou. Popravdě tedy prošlo, ale přes hory přes dolů, mé zlaté parohy...

Program

PONDĚLÍ 30. 6. 2025 představení

9.00, 13.30 (B)	Dlouhý, Široký a Bystrozraký	Malá scéna DKP / LS OPAL, Opava / 40 minut / od 3 let
9.00, 10.00, 11.00	Solo	Vinárna MED / Magalí Bondulich, Argentina / 15 minut / od 5 let
10.00	Zimní pohádka	Šapitó za DKP / Divadlo 100 opic, Praha / 45 minut / od 4 let
10.00, 13.30 (A)	Kdyby tisíc ježibab	Divadelní scéna MED / Rámus, Plzeň / 50 minut / od 8 let
11.00, 13.30 (C)	Dcerky	Spolkový dům / Popcorn, ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř / 30 minut / od 15 let
13.30, 15.30 (C), 17.30 (A, B)	Na to se napijem	Šapitó za DKP / Úplněnáhé Divadlo, Veselí nad Moravou / 25 minut / od 12 let
14.30, 16.00 a 18.00	Natura kultura	Vinárna Muzeum / Nebe Motýlová a Bibi Stevens, Praha / 40 minut / od 6 let
14.30 a 19.00 (A, B, C)	Pilot a Malý princ	Divadlo Karla Pippicha / Divadlo loutek Ostrava / 60 minut / od 6 let
15.30 (B), 17.30 (C)	Maryša Vávrová / Jabka	Divadelní scéna MED Bažantova loutkářská družina, Poniklá / 30 minut / od 10 let Hana Voříšková a Markéta Stránská, Choceň / 25 minut / od 9 let
16.00 (C), 18.00 (A)	MATER SOLITARIA	Malá scéna DKP / Přespolní, Vševely, Strakonice / 35 minut / od 10 let
16.00 (A), 18.00 (B)	Jouhou, brum, brum!	Spolkový dům / Tyjátr pana Šedopláště, Libouchec / 45 minut / od 6 let
17.00	DEALĚŘI HNOJE	Centrum Hurá proStory / big beat z Rabštejnské Lhoty
18.30, 19.30	Solo	Šapitó za DKP / Magalí Bondulich, Argentina / 15 minut / od 5 let
19.00	Školní výlet	Resslovo náměstí / Václav Bartoš, Hradec Králové / 20 minut / od 5 let
20.00	AN-KI	Šapitó Ortiga za DKP / Cia. Ortiga, Španělsko / 60 minut / od 8 let
21.00	Jam session	Centrum Hurá proStory / otevřená hudební scéna
20.30	Veřejná diskuse	R-klub / 150 minut / od 10 let / Diskuse s lektorským sborem o inscenacích v hlavním programu. Diskutovat se bude o inscenacích: Smetiště, Dlouhý, Široký a Bystrozraký, Dcerky, Kdyby tisíc ježibab a Na to se napijem.

koncert

20.00

Nezmaři

Letní kino Chrudim
Lázeňská ul.